

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2014 február hóban (Mal. 3,3.):

« Leül, mint az ezüstolvasztó és - tisztító mester. Megtisztítja Lévi fiait, megfinomítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy méltóképpen mutassák be az áldozatot az Úrnak.»

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Jézus szavai iránymutató paraméterek: Nem tudok szabadulni (nem is akarok) ettől a gondolattól. Szívembe vési szavait, igéjét. Az ő igéje törvény, s a kőtábla - sajnos, sokszor - az én köszívem. Össze is törte Mózes a kőtáblát, nálam pedig a szívem törik darabokra, ha az új(-szövetségi) törvényt nem tartom meg. Jézus a teljességet hozta, s a törvény teljessége: A szeretet! Több, mint 2000 éven átcseng Jézus szava: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn.13,34-35) - S mit látok magamon(?) : Csupa törvényszegést és szennyet ! Kyrie eleison, Uram, irgalmazz! Az Úr látja az én szerencsétlen állapotomat. Ez a megtért embert is magába foglalja. Szent Pál apostol is így kiált fel: „ezt a törvényt látom: bár a jót szeretném tenni, a rosszra vagyok készen. A belső ember szerint az Isten törvényében lelem örömem, de tagjaiban más törvényt érzek, s ez küzd értelmem törvénye ellen, és a tagjaiban levő bűn törvényének rabjává tesz.” (Róm.7, 21-23) Érzem ugyan, hogy érték vagyok, de zavaros érték; arany vagyok, de hasznavehetetlen sárarany. Az Úr igéje megadta a jó irányt, egy-két lépést tettem is már ebben az irányban, de legjobb szellemem súgja: Nem ott vagyok, ahol lennem kellene. Nagyon jól elmaradtam Isten – rólam való - elképzelésétől. Egy emelkedettebb, szárnyalóbb, tisztultabb lét után zokog a szívem. De ez is olyan mélyen van, hogy csak néha-néha hallatszik fel. – Még az jó, hogy az én Uram meghallja ezt az elfojtott sikolyt s jön, igen, hallom közeledő lépteit: Hozzám jön, hogy megtisztítson. Már nincs is időm, hogy rendbe szedjem magam, csupán egy mentő gondolatom támad (nyilván ez is az Úrtól jön) :Ajánljam fel magamat, úgy, ahogy vagyok: Olyan koszosan, ráncosan, rongyosan, foltosan! Helyezzem magam a Mester kezeibe (most Ő ez alkalommal tisztítómester lesz), s hagyjam, hogy tisztító munkáját elvégezhesse rajtam. Nem tudom előre, hogy ez miként zajlik le, de rövidesen – mintha már kezdeném látni - ennek a tisztító műhelymunkának a mikéntjét. Ez úgy jelentkezik, hogy rám szakad egy előre nem látott szenvedés, fájdalom, gyötrődés. Ezt nem szabályozhatom és válogathatom, jön az, mint a parancsolat és megforgat benne, mint a grill-csirkét a tűzön szokás. Nem azt állítom, hogy Jézus hozza ezt rám; inkább úgy látom, hogy Ő szenved el azt előljáróban , mint aki előttem jár (előljáróként) a kohóban. Nekem már csak itt-ott egy kis lehulló maradék jut a szenvedésből - persze azért az én nyafogásomtól zeng a kemence. De a gyötrelem kemencéjének, kohójának kínjai viszonylag gyorsan véget érnek s akkor engem, aki a kemence kohójába ehetetlen gyurma- és kulimászként kerültem be, most a pék lapátja által, mint egy ropogós, illatos kenyér kerülök ki a napfényre. - Minden hasonlat gyenge és sántít: Vehetem azt, hogy ez egy kenyérsütő kemence, vagy aranyolvasztó kohó; mindegy: Többről van itt szó: S ki ne értené, aki mindezt a szenvedésben átéli?! - Fontos, hogy ne akadjak ki, ne ütközsek meg rajta, ne botránkozzak meg, ha érnek különböző szenvedések. Ahogy az I.Péter levélben olvassuk: „Szeretteim, ne lepődjete meg azokon az égő fájdalomokon, amelyek megpróbáltatásul értek benneteket, mintha valami hallatlan dolog esett volna veletek. Ehelyett inkább örüljete, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben, hogy dicsősége megnyilvánulása napján majd ujjongva örülhettek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért szidnak benneteket, mert a dicsőség Lelke, vagyis az Isten Lelke nyugszik rajtatok.” (4, 14.)

Téma. - Az előző hónap gondolatsorából kiindulva, azt forgatva, fonogatva, s fontolgatva, megérlelődött bennünk az új téma, mely így szól: **A megpróbáltatások elviselése, annak tisztító hatása és örök életre szóló gyümölcsei.** - Talán kezdjem ott: Az ember annyit ér, amennyit a belső élete. Bár ez láthatatlan, mégis ez adja az ember alapvető boldogtalanságát, vagy boldogságát. Ha nem jönnek szenvedések és gyötrő gondok, elsekélyesedne a belső életünk. A fájdalmak befelé fordítanak, s kezdünk bölcsebben átgondolni mindent. Számunkra, keresztényeknek a belsőre való irányultság és ráfigyelés a Jézussal (Istennel) való találkozásra is ad lehetőséget. Mivel Isten a szívet és a benső mélységeit nézi, ezért tekintetével és így Ővele - a belső élet műhelymunkájában találkozhatunk leginkább és legkönnyebben. Ebben a „műhelyben” elég nagy rendetlenség van, sőt, sokszor szétesőben van egész belső világunk:Hiszen

a korszellem a kifelé való fordulásról szól. Ennek szellemi hatása és nyomása alatt élünk, tehát a kifelé fordult élet lett az alap-beállítottságunk. Az emberi gyengeség pedig szinte mindig alkalmazkodik a „széljáráshoz”, a korszellemhez. A kifelé fordult élettel viszont könnyű elszakadni Istentől. A szenvedés tüzes kohójának megérkezése összezavar és földre sújt, mint a sújtó villám. Mindjárt kezdünk egy-kettőre megkomolyodni és befelé tekinteni. Ekkor vesszük csak észre a nagy rumlit a műhelyben és az elhanyagolt lelki életet. A lassan lerakódó salak-halmok és szemét-kúpok között csak botladozva tudunk mozogni. Neki kell állnunk ezért egy jó nagytakarítást végezni. A félbe maradt munkáink is szemünk elé kerülnek. Hiába, ritkán nézünk magunkba, s a lelki műhelymunkát többnyire csak elnagyolva végezzük. Most, hogy a szenvedés befelé fordította figyelmünket, borzadva vesszük észre minden hanyagságunkat. Lelkiismeretvizsgálatunk... mikor is volt már? Jó elhatározásaink, lelki tervezéseink...? Vastagon lepi a por mindezeket Imatalálkozó programok...? Stratégiánk a szeretetszolgálathoz? Ez mind csak fellángolás és írott malaszt?! - De azért lehet itt találni a kezdet kezdetéről helyállást is és bátor állhatatosságot is. Talán a zsidókhöz írt szavak ide is illenek: „Emlékezzetek vissza az elmúlt időkre, amikor megvilágosodástok után annyi szenvedésben és küzdelemben helyálltatok.” (10,32.) A jelen idők próbatételei emlékeztetnek az előző régi próbatételekre, s így a szenvedés korszakai átintegetnek egymásnak. Emlékeztünk belső életünk múltjába mered, s ott előjönnek régi fényes napjaink. Az akkori lelki erő, türelem, alázat, elviselő szelídség, józan mértéktartás, s tettetés nélküli szeretetünkre való visszaemlékezés most minden örömet újraleszt szívünkben. Egykori helyállásunk az egykori szenvedésekben itt, a lelki műhely archívumában most felszítja szívünkben az „első szeretet” lángjának lobogását. Szent nosztalgiával skandálja a szívünk: Régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban?! De az öröm nemcsak a múltból, hanem a várakozó jövőből is táplálkozik. Főleg abból! A jutalom, az eredmény, a prémium, a bővelkedő gyümölcs, a hervadhatatlan koszorú, mely az Úrban való helyállás végelszámolása lesz: Hihetetlenül nagy motívum. (Itt jegyzem meg, hogy a hitetlen ember élete motiválatlan, s ezért nincs is belső élete és öröme). Urunk szavát motívumnak kell venni: „Örüljétek és ujjongjatek, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok” (Mt. 5,12.) De a tüzes kohót, melyen át kell mennünk, azért nem szabad elfelejtenünk!

Akció-program. - Néhány lelkiismeretvizsgálati kérdés: Volt-e mostanában szenvedésem? Milyen jellegű (testi-lelki?. Mennyire volt elviselhető és mennyire viseltem el? Nem vitt-e közelebb Jézus szenvedéséhez? Felajánlottam-e, esetleg egy imaszándékra? Segített-e abban, hogy kissé befelé forduljak? Mekkora toleranciát, türelmet voltam képes tanúsítani annak elviseléséhez.? Nem kísértett-e meg a lázadás szelleme? Alázat, szelídség és beletörődés krisztusi erényét mennyire tudtam mozgósítani a gyötrelmek elviseléséhez? Az eljövendő jutalomról és dicsőségről nem feledkeztem-e meg? Képes voltam-e még a kínok között is dicsőíteni, áldani az Istent? Tapasztaltam-e, ezt követve, lelki tisztulást, összeszedettséget?

Tanúságtétel. - Néha el kell menni az autószererbe. Aztán néha előfordul, hogy azt mondják: S ezt még reggel mondják: Sajnos, csak a műszak végén lesz kész. Ez a bemondás nekem egy tüzes kohó. Millió tennivalóm van, s engem most jégre tesznek: Csak legyek, ahogy vagyok! Duzzadok a tettektől és a tennivalók lebegnek a szemem előtt, nekem pedig most parancsszóra le kell bénulnom. Nem fáj semmim, de szenvedek. Első felháborodásom után előveszem lelki jegyzeteimet s lapozgatom. Egyszerre csak elém kerül egy régen leírt mondat, egy szentírási ige. Elkezdtem fejtegetni, de látom, hogy csak félmunka, mert nincs kidolgozva, pláne nincs lezárva és befejezve. Megérint és fölizgat, kíváncsivá és kutatóvá tesz, mint pl. egy sarkkutatót. Belemélyedek és kezdem újragondolni. Látom, hogy nagyon gazdag mondanivalója van. Csak lépésről-lépésre haladok és érzem, hogy nagyon tetszik ez a munka, mindennél többet ér. Elfeledkezem arról, hol vagyok, s nem is hallom meg, hogy szólítanak: kész a kocsi. Úgy kell hozzám jönni. Kezét a tisztviselő vállamra teszi, s így szól: Már szólítottuk, nem hallotta? – Jaj, nem –válaszolok ijedten. Nézem az órát: Nem igaz: Műszak vége van! Hát ez hogyan lehet. Még egy két mondat hiányzik, ezt még le kell írni. Most már félmunkát nem hagyok magam után. – Ez rendben volna, de zárás van, s engem szinte úgy kell kidobni. Kinn a friss levegőn kezdek csak magamhoz térni, s összegezem a letűnt napot: Nos, hát ez nagy élmény volt!

Igei ima. – Úr Jézus! Te szeretsz engem akkor is, ha szenvedéssel látogatsz meg. A szenvedés kohójában egy iskolában tanítasz az istenies élet gyakorlataira, hogy ne csak szájhős legyek az egyházban, hanem gyakorló keresztény, hű tanítvány. Segíts, hogy kövessem példád!

LEVELESLÁDA.

Mindnyájatoknak kívánok egy-egy isteni élményt a szívébe !
Imával-szeretettel: *Károly, Karcsi atya, testvér .*